Την Πέμπτη 28 Ιανουαρίου εγκατέλειψε τα εγκόσμια η Πέγκυ Τρικάκου Καμπέρου.

Για τους παρεπιδημούντες των αγωνιστικώ ν και του πύργου των Αθηνώ ν, έδρα της Λέσχης από τη δεκαετία του ’70, ήταν γνωστό πως υπήρξε η πρώ τη γυναίκα αλυτάρχης στο Δ.Ρ.Α., πιθανότατα δε και του θεσμού του παγκοσμίου πρωταθλήματος.

Τα ανώ τερα παράσημά της όμως, ήταν πως υπήρξε ένας άνθρωπος ακέραιος, σύζυγος και μητέρα, ρόλοι πιο δύσκολοι και καίριοι από πολλά, αν όχι απ’ όλα, τα αξιώ ματα.

Ακολουθούν τρεις εικόνες και λίγες μαρτυρίες για την εκλιπούσα.

Πέμπτη 27 Μαΐου 1971. Στα 22 της χρόνια στην εκκίνηση του 19ου Δ.Ρ.Α. με την ιδιότητα της γραμματέας του αγώνα. Στη ράμπα με το άσο πάνω στην HF οι Simo Lapminen – John

Davenport. Αριστερά της ο αλυτάρχης Λεωνίδας Αναγνώστου και στο φόντο η Ακρόπολις των Αθηνών, αναπόσπαστο στοιχείο στην οργάνωση του ομώνυμου αγώνα. Τότε.

Σε λιγότερο από εννιά χρόνια θα είχε δικαιωματικά τον πρώτο ρόλο, στο πετράδι του στέμματος του ελληνικού μότορσπορ. Στο 27ο Δ.Ρ.Α.

Κυριακή 25 Ιουλίου, Χανιά Κρήτης. Πρώτη από αριστερά, η Πέγκυ στο τραπέζι της γραμματείας του αγώνα ταχύτητας που διοργανώθηκε στους δρόμους της πόλης. Στα δεξιά του πλάνου ο χρονομέτρης Δ. Σιδερής και στο άκρο το μέλος της οργανωτικής επιτροπής, Μ. Γκορμεζάνο. Διακριτή και η ταμπέλα στον τοίχο. «ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ Η ΛΕΥΚΑ». Κάτι σαν υπενθύμιση των ιδιαίτερων και ανεπανάληπτων στιγμών του ελληνικού μότορσπορ.

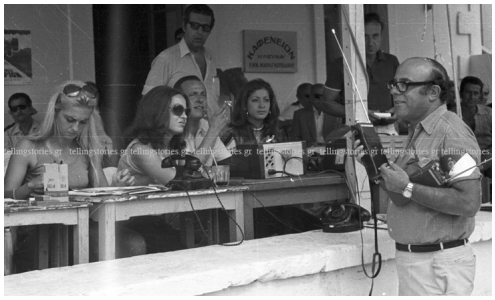

Ας πάρουμε και μια καλύτερη εικόνα τι ήταν τότε οι αγώνες. Την προηγούμενη μέρα, το Σαββάτο 24 Ιουλίου, μετά την ανάβαση Ομαλού έγιναν οι δοκιμές κατάταξης για τον αγώνα ταχύτητας. Αργά το απόγευμα λοιπόν, η Vette του Τζώνυ ακολουθούμενη από την δύο - δύο του Σπύρου Τσινιβίδη στρίβει από την οδό Αποκορώνου προς την πλατεία Σοφοκλή Βενιζέλου. Το πλήθος του κόσμου στο φόντο, μικρή μόνο απόδειξη του ενδιαφέροντος του τοπικού πληθυσμού. Το «πουλί» στην κολώνα, κάτι σαν την απαραίτητη, ακαλαίσθητη πινελιά της προπαγάνδας του μαύρου καθεστώτος.

Η Πέγκυ, βρέθηκε εξ απαλών ονύχων σε ένα απολύτως ανδροκρατούμενο επαγγελματικό χώρο. Σε μια χρονική περίοδο όπου η θέση της γυναίκας ήταν πιο δύσκολη απ' ότι στις μέρες μας. Αλλά, ας επισημανθεί επίσης πως, στο συγκεκριμένο περιβάλλον που στάθηκε τότε, και οι συμπεριφορές των ανδρών ήταν πιο διακριτικές από τις τρέχουσες, απότοκο τούτο ενός πιο ισόρροπου, αστικού modus vivendi.

Θα ήταν πολύ πιο εύκολο, για εκείνη, να διαλέξει ένα ρόλο πιο εύχαρι πιο ελαφρύ, κάτι σαν χαρούμενο κορίτσι - στολίδι, μα επέλεξε μια ολότελα διαφορετική συμπεριφορά. Ήταν μια παρουσία, σοβαρή, μετρημένη, αποτελεσματική και ως επαγγελματίας περισσότερο από επιτυχημένη.